

MAJOR SLIK

VYCVIČEN PRO ZVLÁŠTNÍ ÚKOLY

ŠPIONÁŽNÍ PŘÍBĚH Z 2. SVĚTOVÉ VÁLKY
AKCE BRITSKÉ MI-6 A NĚMECKÉHO ABWEHRU

Major Slik

VYCVIČEN
PRO ZVLÁŠTNÍ
ÚKOLY

aneb

Vrať se a (ne)uškod'

*Špionážní příběh z 2. světové války
Akce britské MI-6 a německého Abwehru*

Fikce

Pro čtenáře 15+

PROLOG

V průběhu 2. světové války připravovaly a organizovaly tajné služby Britů (*MI-6*) a Německa (*Abwehr*) řadu akcí, jejichž cílem bylo dostat svoje agenty do nejvyšších vojenských struktur nepřítele a získat tak informace o jejich připravovaných operacích. Tyto tzv. „zpravodajské hry“ probíhaly na různých úrovních a některé byly až neuvěřitelně důvtipné. O jedné z nich vypráví tento příběh. Podstatnou vypravěčskou složkou jsou zde reálie z přípravy skupiny československých vojáků v Británii na sabotážní a špionážní akce na území Protektorátu, prováděné pomocí výsadků. A také na atentát na Heydricha. Proto zde vystupují i některé skutečné osoby této doby (jako epizodní postavy), ovšem příběh samotný je čistá fikce.

K námětu:

Je pravda, že

- několik desítek mužů z Československého armádního sboru v Anglii bylo v letech 1942–1944 vycvičeno pro zvláštní operace na okupovaném území Protektorátu, zejména sabotáže a zpravodajskou činnost prováděné po výsadku, a většinou s pomocí domácích odbojových skupin. Nejlepší z nich byli vycvičeni i k provedení atentátů.

- k atentátu na Heydricha byl původně vedle Gabčíka vybrán jiný voják, ten se ale před odletem zranil při výcviku a místo něho byl vyslán Kubiš.
- na území Protektorátu byli vězněni vysocí důstojníci britské a francouzské armády, kteří byli zajati při válečných operacích, a některým se i podařilo utéci (s pomocí ilegálního odboje).
- Heydrich ještě ve funkci generála policie a SS navrhoval Hitlerovi sloučení Abwehru (vojenské zpravodajské služby řízené admirálem Canarisem) a SD (Sicherheitsdienst, úřadu vnitrostátní bezpečnosti, podřízeného Heydrichovi) pod jeho jednotné velení, což by význam Abwehru i postavení Canarise výrazně snížilo. A v roce 1944 k této změně i došlo, přes odpor Abwehru.
- zpravodajské služby Britů i Němců uskutečnily řadu akcí, jejichž cílem bylo infiltrovat se do zpravodajské služby protivníka a podílet se na podvržených materiálech k vojenským operacím. Například v Abweru se touto činností, tj. kontrašpionáží, zabývalo celé oddělení III, vedené generálem Bontivegnim, a po celou dobu své existence se tak dostávalo do kompetenčních sporů s Gestapem.
- německé i britské zpravodajské služby měly na území nepřítelů rozsáhlé špionážní sítě, s agenty dokonce i ve štábech armád. Někteří agenti byli tzv. „dvojití“ (poskytovali informace oběma stranám). Dokonce i sám admirál Canaris byl v posledních letech války v podezření, že předává informace Britům, nakonec byl uvězněn v koncentračním táboře a v roce 1945 brutálně popraven.

Může být pravda, že

- Abwehr věděl – a tudíž samozřejmě i Canaris – že Britové připravují ve svých výcvikových střediscích skupinu československých vojáků pro rychlé nasazení na území Protektorátu, kde měli provádět záškodnickou činnost včetně atentátů, a že jedním z možných cílů je i Heydrich. Nejméně jeden agent Abwehru byl totiž odhalen a zatčen přímo v okolí městečka Leamingtonu, kde byl Štáb Československé vojenské brigády.
- příčinou Canarisova obvinění mohlo být, že ve skutečnosti byl dvojitým agentem důstojník z jeho aparátu, na kterého se nepřišlo. Pravděpodobnější je ale jeho obvinění z důvodu, že věděl o přípravě atentátu na Heydricha a nesdělil to Gestapu.

Není pravda,

že se věci odehrály tak, jak je v příběhu uvedeno. Jejich hlavní aktéři i situace, do kterých se dostali, jsou zcela vymyšlené.

KAPITOLA I.

Září 1941

Berlín – Tirpitzovo nábreží

Sídlo ústředí Abwehru, Vojenské zpravodajské služby Německa

V prostorné kanceláři s vysokým stropem, jejíž jednu stěnu zaplnila knihovna z leštěného dubového dřeva, sedí v čele dlouhého stolu do T starší muž s bílými vlasy (*admirál Canaris, náčelník Abwehru*) a soustředěně pročítá nějaké ofoceně dokumenty, do kterých si tužkou dělá poznámky.

Domácí telefon po jeho pravé ruce tlumeně několikrát zabzučel.

„Ano?“

„Pane admirále, je tady generálporučík Pieckenbrock a žádá o rozhovor v nutné záležitosti. Přijmete ho?“ Pobočník měl lehký přízvuk Severana a jako vždy si dával záležet, aby jména a hodnosti vyslovoval zřetelně a s důrazem.

„Ano, ať jde dále!“

Vešel hubený padesátník vyšší postavy, stejně jako Canaris v civilních šatech a prostovlasý (*generálporučík Pieckenbrock, vedoucí I. oddělení Abwehru, náplň oddělení: špionáž*), a po třech krocích se předpisově zastavil a nedbale zahailoval. V levé ruce držel černou úřední složku převázanou stužkou. Canaris na pozdrav neurčitě mávl rukou a ukázal na židli na konci stolu.

„Veliteli, naši agenti ve Střední Anglii zjistili, že britská MI-6 připravuje ve Skotsku, ve svých výcvikových střediscích pro zvláštní operace, několik desítek Čechoslováků z Benešovy vojenské brigády pro letecký výsadek na území Protektorátu, aby tam prováděli sabotáže a další záškodnickou činnost, zřejmě ve spolupráci s domácím odbojem. Jejich výcvik probíhá již od května a první skupiny vojáků mají odletět ještě letos v zimních měsících, kdy jsou dlouhé noci a letadla se stihnou vrátit přes Německo ještě za tmy.“

Generál položil složku před sebe na stůl a odmlčel se.

„Ale kvůli tomu jste přece nepřišel osobně, Hansi, vidíte?“ Canaris obvykle i při služebním styku oslovoval své podřízené křestními jmény, pokud jim ovšem něco nevytýkal – to pak byl velmi komisiční! „Těch pár desítek vojáků v týlu Německo neporazí a Gestapo je časem stejně pochyťá – tomu bych nepřikládal žádný větší význam. Těmi akcemi chce Beneš pouze dokázat spojencům a svým chleboďárcům, že všichni Češi nejsou kolaboranti a udavači. Tak ven s tím, Hansi, proč mi ta zpráva nemohla být poslána v pracovním pořádku!“

„Agenti také uvádějí, že tři nebo čtyři z nich jsou připravováni k provedení atentátu na říšského protektora, veliteli!“

Chvilí zavládlo ticho a když Canaris nereagoval, Pieckenbrock dodal: „A koncem září bude jmenován zastupujícím říšským protektorem v Čechách a na Moravě váš přítel Heydrich!“

Canaris odvrátil zrak stranou a jeho šedivá, nezdravě vypadající tvář byla bez výrazu. Pak se zeptal: „Jak je ta zpráva spolehlivá, Hansi?“

„Je od agentů působících v Paddoxu, kde je poblíž část československých vojáků ubytována. A nezávisle potvrzena naším

dalším agentem v Mallegghu, kde je výcvikové středisko MI-6. Osobně ji proto považuji za velmi důvěryhodnou.“

„A jak je ta zpráva stará?“

„To je právě ten důvod, veliteli, proč jsem tady – agent z Paddoxu přišel o radistu, a proto ji poslal náhradní cestou, v zašifrovaném dopise přes Portugalsko. Jde tak o informaci starou několik týdnů a může proto být velmi aktuální!“

„Přišel o radistu? To je podezřelé – nemůže to být cílená dezinformace československé a britské tajné služby?“

„Prověřil to jejich rezident z Londýna a byla to skutečně nešťastná náhoda. Paradoxně zahynul našimi zbraněmi – při bombardování Londýna naším letectvem, kde přijel za rezidentem pro instrukce a nový šifrovací klíč. Dezinformační akci proto vylučuji. Veliteli, souhlasíte, abychom tak závažné informace postoupili Gestapu, aby preventivně zajistilo v Protektorátu zvýšenou ochranu pro říšského protektora?“

Canaris chvíli přemýšlel.

„Nesouhlasím, Hansi. Víte přece, jak by nás šéf Gestapa Müller zostudil u Himmlera, kdyby se ukázalo, že šlo jen o planý poplach! A Schellenberger ze Sicherheitsdienstu... Ne, další neúspěch si Abwehr už nemůže dovolit! Ta informace naopak zůstane jen mezi námi dvěma, Hansi – zprávu mi tady nechte a skartujte všechny její kopie! A pro vašeho podřízeného, který tu zprávu sepsal, si vymyslete nějaké zavádějící vysvětlení... A žádné další písemné zprávy o hlášeních agentů na toto téma – budete mě o nich pouze osobně informovat! Nesmíme v té věci udělat chybu, Hansi a vy mi musíte

zaručit její nejprísnější utajení, protože není-li to pravda a my s tím vyrukujeme, může to ohrozit další budoucnost naší instituce.“

„A když *je* ta informace pravdivá, veliteli? Nezničí to Abwehr, když bude Heydrich zabit a vyjde najevo, že my jsme byli na možnost atentátu upozorněni? Vždyť je to oblíbenec Himmlera i samotného Hitlera! Mimochodem – agent z Paddoxu také uvádí jako možný termín atentátu 28. říjen, což je pro Čechoslováky významné datum a státní svátek a provedení atentátu u této příležitosti by tak zřejmě mělo značný symbolický efekt a velký ohlas u veřejnosti. A 28. říjen bude za sedm týdnů!“

„Proto také musí zůstat naše aktivity v tomto směru v tajnosti a nesmí existovat žádná písemnost, která by nás mohla zdiskreditovat. Prostě jsme o ničem nevěděli! Ale abych vás uklidnil, Hansi, pokusím se sám Heydrichovi naznačit, že může být ve své nové funkci ohrožen. Je to přece můj soused a často se navštěvujeme, určitě budu mít příležitost ho před jeho odjezdem do Protektorátu varovat. Tak, a teď už jděte, Hansi, mám ještě důležitou práci.“

A urychleně našemu agentu v Paddoxu pošlete nového radistu, ať máme čerstvé informace!“

Když Pieckenbrock odešel, Canaris otevřel složku se zprávou a zběžně ji prolistoval. Pak vstal a dal ji do trezoru, který stál v koutě za jeho stolem. Znovu se posadil za stůl a složil dokument, který četl před Pieckenbrockovým příchodem.

„Když bude Heydrich zabit, *zachrání* to Abwehr, Hansi!“ zamumlal.

Na titulní straně dokumentu, nedokonalé fotokopie originálu, stálo:

Přísně tajné!

Určeno vůdci!

*Návrh na začlenění Vojenské zpravodajské služby (Abwehr)
do Hlavního úřadu říšské bezpečnosti (RSHA), za účelem
jednotného řízení tajných služeb.*

Předkládá: generálporučík Reinhard Heydrich, vedoucí RSHA

KAPITOLA II.

Říjen 1941

Leamington, Střední Anglie

Sídlo velitelství Československé vojenské brigády

Na tuto roční dobu byl tento den nezvykle slunečný a teplý. Z vlakového nádraží vycházejí cestující, kteří právě přijeli. Byla mezi nimi i skupina asi dvaceti vojáků ve stejnokrojích Československého armádního sboru. Jsou unavení, ale v dobré náladě. Žertují spolu a postupně vylézají na korbu nákladního automobilu s plachtou, který je čekal před nádražím. Z jejich hovoru s řidičem je zřejmé, že se vracejí ze Skotska, a že se těší na několikadenní odpočinek po náročném výcviku.

Jeden z nich (*František Volný, člen skupiny vycvičené k provádění atentátů*) si před nastoupením všimnul opodál stojícího džípu s označením MILITARY POLICE. Zavolal na ostatní, aby počkali, zamířil k jejich autu a pozdravil jejich osádku, dva anglické vojáky s páskou POLICE. Zřejmě se s nimi znal, oslovil je jejich jmény, dal jim každému krabičku cigaret a požádal je, aby ho vzali do Paddoxu. Jeho lámaná angličtina sice vzbudila na jejich tvářích úsměv, ale souhlasili.

„Angláni mě berou do Padoxu,“ zavolal František na své druhy.

„Do večerky ať si spáť, Franto,“ odpověděl mu muž stojící na korbě nákladáku (*rotmistr Jozef Gabčík, velitel skupiny vycvičené pro atentáty*) a poklepal si na hodinky.

Auto s Českoslováky pak odjelo do Milton Morellu, kde byla jejich ubytovna.

Cestou do Paddoxu si Angličané Františka dobírali. Věděli, že tam chodí za Beatou, dcerou hospodského v hospodě *U svatého Jiřího*. „Domluvíte se vůbec, při té tvojí srandovní angličtině?“ smáli se, ale František jim vysvětlil, že Beata i její otec jsou Poláci a jejich řeč je podobná češtině.

Po chvíli se na kraji silnice objevila cedule PADDOX a džíp zastavil před malým vesnickým krámkem se zbožím všeho druhu. František tam pokaždé kupoval bonbóny, které Beata zbožňovala, jak tvrdil.

Uvnitř krámku byl kromě prodavače pouze jeden zákazník – vysoký muž v dlouhém plášti s dřevěným kufříkem, kterému prodavač něco vysvětloval.

„Dobrý den, pane,“ přivítal prodavač Františka, „opět pro bonbóny pro slečnu Beatu?“ dodal s chápavým úsměvem. „Dlouho jsem vás neviděl, nebyl jste nemocný?“

Když na váze lopatkou vážil požadované množství bonbónů, prohodil: „Máte společnou cestu s támhle tím pánem,“ pohybem brady ukázal na muže v plášti, který postával opodál. „Zřejmě je cizí, ptal se mě, jak se dostane k hospodě *U svatého Jiřího*. Můžete ho tam doprovodit? Uděláte tak dobrý skutek, pane.“

František si nechal znovu vysvětlit, co po něm prodavač chce, protože ho napoprvé nepochopil. Potom souhlasil.

Když o tom prodavač informoval toho muže, ten se podíval na Františka. „Budu vám vděčnej, díky,“ zamumlal a shýbnul se pro svůj kufřík.

František zaplatil, dal si kornout s bonbóny do kapsy a oba se vydali ven z obchodu. František otevřel dveře a zdvořile dal tomu muži přednost. Ten vyšel ven, ale když tam spatřil džíp vojenské policie, zarazil se.

Za ním stojící František prohodil něco na vysvětlenou, ale muž náhle z kapsy pláště vytáhl pistoli a namířil ji na oba policisty. František, který byl na podobné situace vycvičen, jednal reflexivně – strhl jeho ruku s pistolí stranou, muže povalil na zem a odzbrojil ho.

Přiběhli angličtí policisté a cizince v poutech odvezli. Též jeho kufřík a zbraň.

„Co to bylo za šílence,“ zeptal se František prodavače, který se objevil ve dveřích.

„Nevím, pouze se mě ptal na cestu k hospodě. Ale vy jste byl dobrej, pane.“

O něco později...

Paddox, hospoda U svatého Jiřího

V tuto dobu byla hospoda poloprázdná. Kromě několika místních štamgastů tam seděla u stolu vzadu malá skupinka československých vojáků, kteří Františka halasně zdravili. „Tak kdy už se půjde na

Heydricha, Franto,“ rozjařeně zavolal jeden z nich. Podle rozepnuté uniformy a rudé tváře bylo jasné, že už dost přebíral.

„Dávej si bacha na řeči před civilisty, Pišto,“ sjel ho František, ale jeho pohled patřil hezké dívce za nálevním pultem, která mu mávala a smála se na něho.

„Beatko!“ „Frantyšku!“ – jejich políbení vyvolalo pochvalné výkřiky od stolu Čechoslováků. František jí dal kornout s bonbóny a ona ho láskyplně pokárala za dlouhé odloučení. „Moc se mi stýskalo a tys ani nenapsal,“ řekla polsky a pohládila ho po tváři.

„To je pravda, nedalo se s ní vůbec vydržet,“ prohlásil polsky starší holohlavý muž se zástěrou, který vyšel z místnosti za nálevnou a přátelsky si s Františkem potřásl rukou.

„Taky mi chyběla. A jakpak jdou obchody, otče?“

„Špatně. Pořád nedorazil ten nový sládek. Místo normálního piva tak musím čepovat pouze zázvorové, které hostům, zejména vám Čechům, moc nechutná. Všechno to ale zavinil ten starej Taylor, který se nechal tak hloupě zabít při náletu na Londýn!“

„Tak toho nového sládka se hned tak nedočkáte, otče. Asi to byl ten cizinec, který před chvílí u obchodu vytáhl pistoli na dva policisty z MP, takže ho zatkli a odvezli. Ptal se tam na cestu k vám.“ František přitom hladil Beatě ruce, a tak si nevšiml, jak se otec s dcerou zatvářili vyděšeně.

František jim pak stručně a s trochou nadsázky pověděl o příhodě, která se stala u obchodu, u které byl svědkem. O svojí aktivní roli při zatýkání cizince se zmínil jen letmo.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vycvičen pro zvláštní úkoly.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.